

EL NANDU

DE LLOFRIU

La Tules. — Ves quina cosa més estranya: no puc pelar el coll d'un anec, que no pensi desseguida amb el Nandu.

LA RUSIA A CABALLO

SEGUNDA CRÓNICA INCURABLE Y REINCIDENTE QUE EL SEÑOR RUFASTA EN VIA DESDE LA TIERRA DEL DON CON AQUEL ESPIRITU INQUIETO Y GASEOSO.

Lunes, 5. — Aquello de la interviu con Lenine se fué en orris como "El Poble Catalá". Cuando dije quien era y de dónde venia, un u gier más feo que Marcelino y más alto que el pollo Vidal y Ribas se me encaró y dejó ir uno de recaragolado: Das is an toka-wieff des gandumboff, que en ruso quiere decir una cosa fea. A propósito: ¿Saben en que se parece un limpiabotas a un torero? En que le das una pela para pagarle un servicio y te devuelve el cambio de rodillas.

Martes, 6. — ¿Por qué a los que tienen una buena cabellera no les gusta ir a la ruleta? Porque tienen miedo de que les pelen al cero. ¿Y uno que le ha hecho mal la cena y llama a José encima de la mesa, ¿a dónde pone el dinero? Pues a-rojo. ¿Sabéis por qué los vendedores de novedades no quieren que sus dependientes vayan de borilla? Porque tirarían la cana al aire.

Miércoles, 7. — Hoy he salido a caballo, para Arkangel. De Lenin sé menos que A B C de lo que pasa en Cataluña. ¿Se ha inaugurado ya el teatro de Barcelona? Ahora sí que presumiréis con un edificio monumental encima de "La Luna". Decidme si es verdad que Gamper aún dice Vaya... vaya... ¿A qué parte del mundo conviene ir cuando hace frío? Al este-tero.

Jueves, 8. — ¿Cuáles son los habitantes más pequeños de Europa? Pues los de la cuenca del Ruhr, que son renanos. ¿Y los más altos? Los kioskeros, que no hacen más que extender la mano y encuentran "El Sol". ¿El colmo de un electricista? Electrizar las masas. ¿Y el de una mujer cachonda? Irse al cráter de un volcán a ver si le llega lava. ¿Se ha terminado la Sagrada Familia?

GAMIANI

Demaneu a tots els kioscs aquesta maravel·la de la literatura galant, però exigiu que siga l'il·lustrada per el gran OXYMEL. Val tres peles, però fillets, es lo mellor de lo mellor. Per correu: 3'40. Comandes a la nostra Administració.

Viernes, 9. — Ahora os voy a decir uno más desastroso que los presupuestos municipales: ¿En qué se parecen una iglesia, el juego del futbol, un pintor, un cuaderno de escritura y el pueblo de Despeñaperros? En que la iglesia tiene piletas, el futbol pelotas, (1) un pintor paletas, un cuaderno de escritura palotes y Despeñaperros paletos. A cambio de este chiste Muñoz Delgado me mandaba pela con quince y un caliqueño por giro postal a letra de facil cobro, pero no se lo he querido dar. Que rabién en la meseta.

Sábado, 10. — Andando, andando, he visto una rusa de abrigo que iba a cuerpo y más fresca que un concejal. Le he dicho un requiebro: --Niña, ya la dejan ir solita sus papás, sin guardapolvo? Me llamó Gamarusoff y me engegó al botavante. ¿Cuál es el pan más alegre? El pan-dero.

Domingo, 11. — Hace cinco días que ando y estoy más lejos de Arkangel que los del Ateneo de entender lo que dijo Einstein. Parezco un poema porque tengo los pies forzados. Dad recados a la Lola de la calle de Ginjol y decidle que aún me acuerdo de aquella vez que me hizo ir a ver al doctor Gallego. Mandadme fondos, pero que no sean de "La Vanguardia". Buenos.

RUFASTA.

(1) Y un servidor también. (N. de la D.)

DEL EXTRANJERO

ROBO

Mataró, 14 (recibido por carro a las tres de la madrugada). — Esta noche entraron los ladrones en la Quinta Horca, propiedad del acaudalado industrial y socio del "Esbart Dansaire", don Anastasio Palauclarias, llevándose tres colchones, una mesita de noche y una colección encuadrada de las "Memorias de Rosanda".

El acto se desarrolló en el ambiente de confraternidad y alegría que caracteriza a sus organizadores.

UNA CONFERENCIA

Sabadell, 15, a las 27'30. — En la "Sala Nova" (1) dió anoche su anunciada conferencia el Profeta Elias desarrollando el sugestivo tema "La cría de percebes en la Conchinchina".

No ocurrieron desgracias personales.

CORRESPONSAL

(1) No confundirlo con Salanova, el beso reporter.

DE MADRID**LA CASA DE CAMPO**

Amenaza ruina la casa señalada con el número 69 bis, de la carretera de san Gerónimo, propiedad de don Hermelando Campo.

Se han tomado precauciones.

COMISION BARCELONESA

Una comisión de menuderos de Barcelona, visitó esta mañana al Ministro de la Gobernación par encarecerle la necesidad de publicar una R. O., prohibiendo que el público pueda tocar los comestibles expuestos.

Los menuderos arguyen que las medias señoras que van al mercado del muñeco, les están tocando siempre las criadillas.

FUNCION SUSPENDIDA

Se ha suspendido la función teatral en la que debía estrenarse la comedia titulada "Los huevos fritos" de los hermanos Colgantes, por atentar a la moral. Se dice que un gura les compró unos suspensorios en "La Inglesa". No queremos dar fe a esta noticia porque la Fe es la querindanga de un apreciable suscriptor.

COGIDA

Nuestro "Als" del toreo, "Tripiña Chico" ha sufrido una cogida grave, interesándole la cornada los tejidos vesiculares con fuerte hemorragia.

Se cablegrafió con telefonía sin hilos al Doctor Gallego, para hacerle la primera cura. La cogida tuvo lugar en la plaza de casa la Milagritos.

NOTAS MUNICIPALES

La Alcaldía ha dispuesto que los toreros malos no puedan viajar en el interior de los coches de alquiler, porque las ordenanzas municipales dicen que los mundos y maletas deben ir colocados en el pescante.

- Un libre de barrila -

Demaneu a tots els kioscs la nova obra

Noche de Novios

que porta vint fotografies espantants del natural. Cinc ralets ben aprofitats. Comandes a la nostra Administració.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4658 A.

APAREIX CADA DIJOUS

ta, allavors, amb una veu tota petita i tremolosa:
—...i senyor Cond... senyor Cond...

Un reporter jove i bellugadiç que està sempre a la que salta l'interrompé:

—Sí, no cal que digui més: senyor Preservatiu!

Jo, si arribo a ésser del governador, li hauria condonat la multa.

o o o

T.r.s., "la Ben Plantada", com la nomenen els nostres corridos, ens explicava l'altre nit al "Lion" els seus amors amb un conegut actor castellà.

En arribar a les intimitats, na T.r.s. confessà que al seu aimant li agradava fer l'amor a la manera de París.

La S.s.g.n., que s'ho escoltava, interrompé:

—I quan... "parla per telèfon", també fa drama?

Totes les noies esclataren en rialles, mentre la famosa baturrica, amb la seva ingenuïtat característica, deia:

—No. Lo único que hace es no escupir.

o o o

La F.n. R.z, l'amiga de la P.l.t.t. ens ha explicat, amb moltes reserves, el darrer "potin" de la vida de nit. Es tracta de la xamosa ballarina Ch.r.t. C.l.z.d.

La Ch.r.t. té la fama, ben reconeguda de dona freda i poc accessible als seus galantejadors. Una llarga temporada, un dels nostres més nandulandescs directors artístics va anar-li darrera com un badellet.

Ofrenes, súpliques, menaces, res logrà enter-nir a l'esquerpa filla de Terpsicore.

Cada migdia a quarts d'una i cada nit a quarts de vuit, els "chicos" de la Premsa van a fer informació al govern civil. Allí, mentre es prenen notes oficials, es fa grimegia, es conten xistos, es parla malament dels altres companys — tasca sacrosanta a la que ningú pot negar-se a cooperar — es fumen egipcis quan En Marsà ha anat de juerga... Però també hi han els senyors de la Premsa seria, gent ja entrada en anys que no estan per brocs i que miren als altres fer broma amb cara de tres deus.

L'altre dia, a damunt de la taula on el simpàtic Almenar espera l'hora d'anar a buscar l'escudella, hi havia una nota de Sanitat, referent a unes multes que havien estat imposades a varis traficants de cocaïna.

Un dels periodistes vells l'agafà i començà a pendre nota. Era tard, el governador estava a punt de rebre i els altres tenien presa.

—Ja vos la dictaré, caratsus — digué. — Teniu. "Han estat multats amb cinc-centes pessetes, per venda clandestina de cocaïna, els industrials senyor Fulano, senyor Sutano i senyor...

Davant del nom que venia a continuació, i quasi no volguent donar crèdit als seus ulls, el vell periodista calà ses ulleres, llegint altre vol-

4 — EL NANDU

Una nit ell volgué jugar-se el tot pel tot i treient-se un revòlver de la butxaca, va dir a la Ch.r.t.:

—Si no vols ésser meva ara mateix, em suicido!

I la noia, molt calmosa:

—Millor. La "réclame" que em faries!

En vista d'això, el director artístic va renunciar a la conquesta...

EL NOCTAMBUL INDISCRET

L'Agulla

En Ferràn, aquell diumenge, pretextà no trovar-se gaire bé i va tancar-se al seu quarto. La realitat era que esperava que el seu progenitor se'n anés al Cassino per a cridar a la xamosa Lluïseta, la raspa de la casa, amb qui ja feia temps s'entretenia de tant en tant en fer jocs amorosos.

El pare d'En Ferran acabà de fumar-se l'habano dominical, agafà el bastó i el sombrero i se n'anà, però veu's aquí que en ésser al carrer s'adonà que s'havia descuidat de posar-se l'agulla de la corbata.

Tornà precipitadament cap a casa i, creient que la Lluïsa era fora i no volguent molestar al xicot que no es trobava bé, obrí ell mateix la porta amb la seva clau i entrà cap a la seva cambra que estava al costat de la d'En Ferràn.

Aquest i la Lluïseta estaven ja en funcions feia estona.

—Ferràn! — cridà el pare de la seva cambra estant. — On has deixat l'agulla meva, que l'he deixada fora de la capsa?

El xicot havia arribat al moment culminant, per lo que va respondre amb veu intermitenta i mig apagada:

—L'he... tor... nat a fi... car... din... tre!

C. B. Z

Anant a Horta

El tramvia d'Horta va ple de gom a gom. El comboi ha rebassat ja la Diagonal i enfila el carrer del Dos de Maig fent aquells saltirons característics que semblen de punt de shimmy.

A la plataforma hi van tres xicotetes de quinze a setze anys, plenes de gràcia i de mala intenció. Riuen, es pessiguen i amb la xirinola que fan ens ajuden a passar l'estona.

—Ai! quin tramvia més incòmode! — diu l'una.

—Jo, sinó perquè arriparia massa tard, me'n aniria a peu — respon l'altre.

—Oh! — fa la tercera. — Jo als matins hi baixo sempre a peu.

—Perquè?

—Per estalviar-me els diners.

—Ah, sí? I que en fas dels cèntims? Perquè no els deus pas tornar a la mama, oi?

—Cà! — respon l'interpel·lada amb una rialla picaresca, — me'ls gasto en plàtanos!

BERTRANET

«LO QUE VA DE AYER A HOY»

—Ves qui ho havia de dir. Un any enrera, vaselina, i are aviat hauré d'inventarme unes «cierrapolleras»

—Qualsevol m'empeta la basa! Tinc en explotació dugues fàbriques de fer moneda que no paren un moment!

—Estic esverat. La meua dona sap que tuets la meua «querida».

—Ja sé qui li ha dit. En Lluís, el seu «fulano».

En el teléfon

No es diu senyor Ramon, sinó don Ambrós, que sembla un nom inofensiu, però és la plaga més gran que han conegut les raspes de servei de Barcelona.

No n'hi ha ni una que duri a casa seva dues setmanes com no s'avingui a pendrer, a estones, el lloc que per dret i fet pertoca a donya Magdalena, la senyora de don Ambrós. Ell empleia tots els mitjans coneguts i desconeguts: la persuasió, l'astúcia, la violència, l'amenaça... i va fent.

Fa dues setmanes que a casa seva va entrar una serventa nova. I bonica! Allò era una dona! Alta, ben feta, amb unes cames tornejades, i un garrot de braços i uns ullarros, i uns davants i unas darreres! "Bueno": allò era el "desideràtum" de don Ambrós. Quant la veié i remarcà que era bastant ignoscenta, el nostre sàtir va refregar-se les mans com dient: Això és peix al cove!

I començà l'assedi. L'assedi durà vuit dies. Vuit dies amb les seves nits durant els quals don Ambrós no deixava de pensar-hi ni un sol moment. Per fi, un matí, i amb el pretexte d'ensenyar-li a demanar comunicació, don Ambrós logrà tancar-se amb ella a la cambra del teléfon.

La cosa, al principi, no anava gaire bé, perquè la noia es resistia, però a força de paraules meloses i de promeses hipòcrites, don Ambrós conseguí reduir-la. Ja tot semblava a punt de solfa quan a donya Magdalena se li ocorregué telefonar un recado urgent a casa la seva modista.

Anà per obrir la porta, però don Ambrós, amb previsió s'havia tancat per dins.

—Qui està telefonant? — demanà la llegítima muller de don Ambrós.

—Jo! — respongué aquest amb to imperatiu mentre la xicota deia esverada i en veu molt baixa: — Estem perduts!

—Que en tens per molta estona? — va tornar a preguntar donya Magdalena.

—Sí!

—Que encara truques al Centre?

—No encara — digué ja impacientat don Ambrós. — Tot just estic pels voltants, però no et preocupis que desseguida hi arribaré!

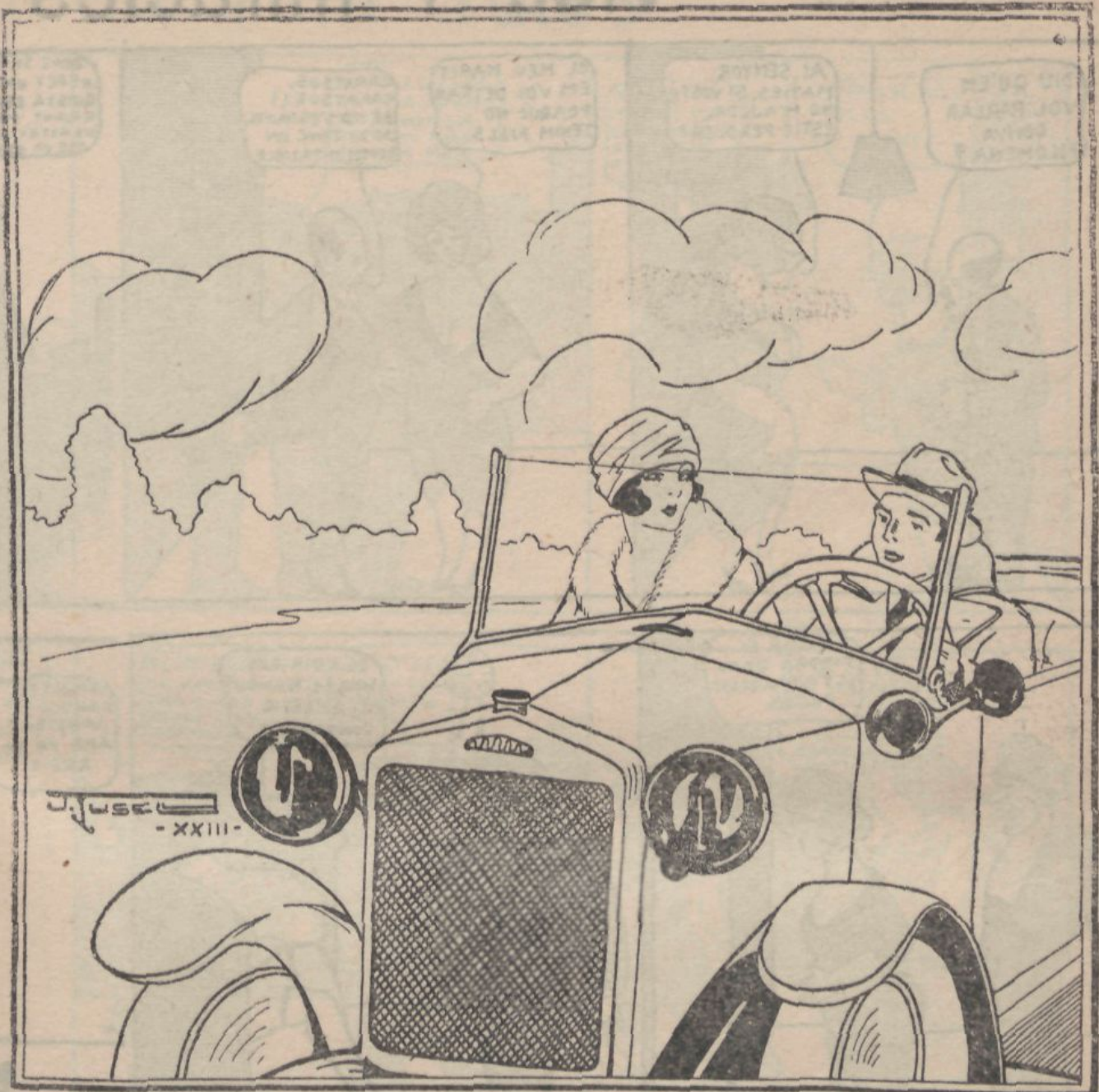
NAP BUF

Ella. — De manera que no hi ha res a fer?

Ell. — No et desesperis, dona. Jo't prometo que sortirás satisfeta d'aquí.

Ella. — Mira, noi, per això no caliaqu'ensenyés al meu marit que hi te més práctica que tu.

—Qué mires?
—Qu'és una llàstima qu'en lloc d'anar amb tu no vagi amb ta mare: fixat qu'm precipici estém atravessant.

Tenia raó

En Recasens fou portat al Tribunal pel seu metge, el doctor Mayplou, que li reclamava els honoraris de tres mesos per haver assistit a la seva difunta muller.

Vingué el judici i deudor i acreedor tingueren el següent diàleg:

—Que reclama, vostè, doctor ?

—Les visites.

—No va dir-me vostè, el primer dia que va veure a la Quimeta, que al cel sia, que no tenia remei?

—Sí, senyor.

—Jo no vaig dir-li que fes lo que pogués, que tant si la salvava com si la matava, jo li pagaria els honoraris?

—Sí, senyor.

—Vostè l'ha salvada?

—No, senyor.

—Així, l'ha morta?

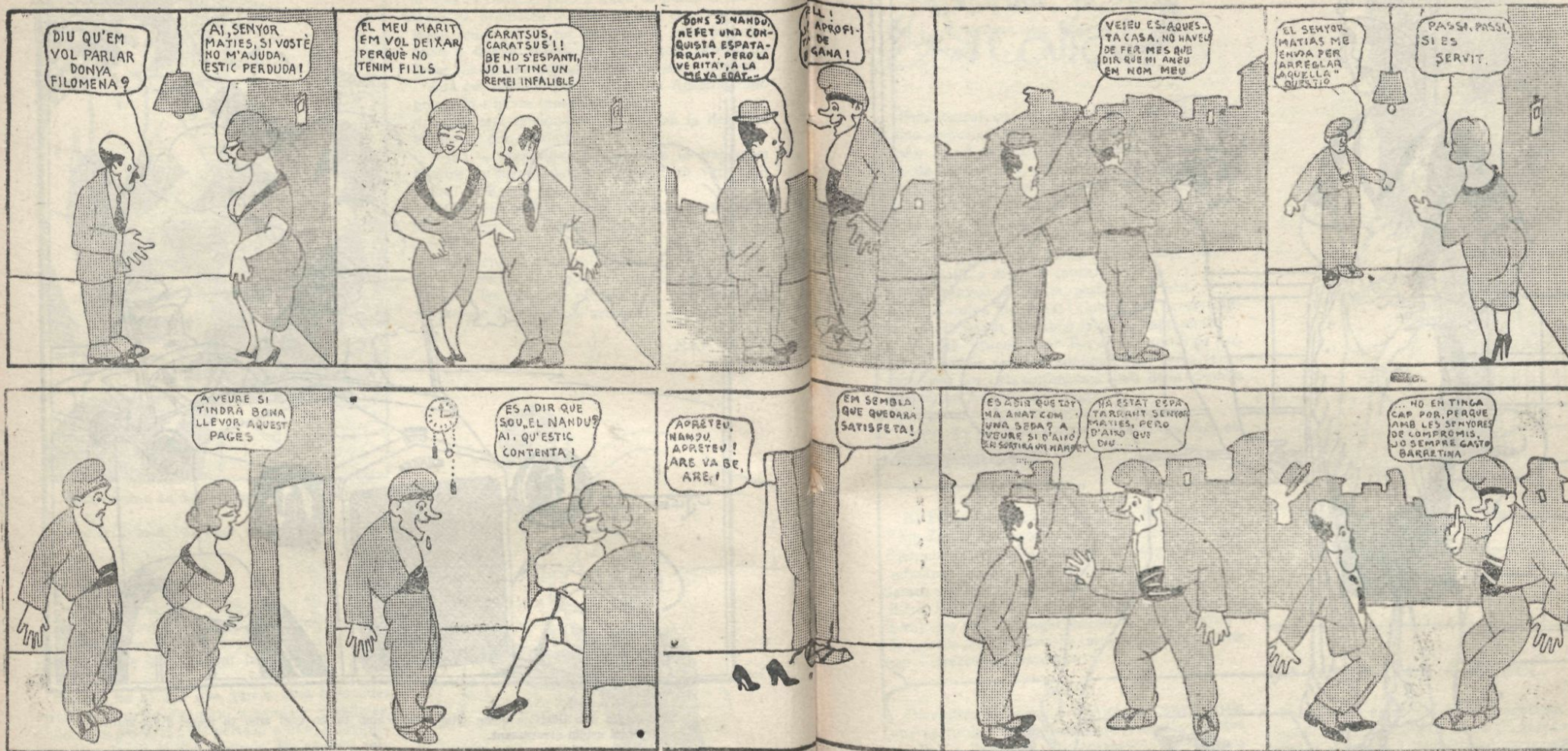
—Tampoc.

—Doncs com vol que li pagui si no ha fet cap dels dos treballs que jo vaig oferir pagar-li?

El tribunal absolgué a n'En Recasens.

MOHAMED MAI JHALEM

Vida i miracles de Nandu i la Tuies

Si a un amic feu un encarreg procureu parlar ben clar o bé el tret per la culata més d'un cop vos surtirà.

No oblideu aquesta història i eviteu sempre els embulls que molts cops volent senyar-vos potser us treuriau els ulls.

Un cap de núvol

Això que anem a contar ocorregué l'estiu passat a una torre de dos pisos, situada a Sant Gervasi, no gaire lluny del carrer de Muntaner.

Eren ja quarts de dotze de la nit. El cel estava ple d'uns núvols negres, com si volgués ploure. La Cinteta, xamosa i aixerida poncelleta de divuit anys, s'estava al jardí prenent la fresca amb la senyora Sió, la seva mare.

Al primer pis hi havien uns estudiants que sempre en tenien una de preparada. Veient a les dues dones distretes, un d'ells imaginà, amb molt de silenci, fer-s'hi aigues menors a la palmera que hi havia al bell mig.

Tot anava d'allò més bé i els aixelebrats xicots ja no podien tenir-se de riurer quant la Cinteta sentí un esquitx al vestit.

—Ai, mamà — digué. — Em sembla que plou!

—Deu ésser un cap de núvol — respongué la senyora Sió.

Al poc rato la cosa es repetí.

—Mamà, torna a ploure.

—Serà un altre cap de núvol.

En aquestes, un dels estudiants no pogué contenir l'esclat d'una rialla lo que feu que la Cinteta aixequés la vista cap al balcó i contemplés la escena completament al vi., ja que el que d'a-

quella manera estava fent política hidràulica damunt de l'arbre no tingué temps d'amagar-se a la regadora.

—Ai els poques vergonyes! — digué tota comfosa la noia.

—Que és? Que tens? — va preguntar la senyora Sió.

—Que allò que ens pensavem que era un cap de núvol, és un cap d'un altra cosa!

CRI-CRI

UAB
 Departament d'Estadística i Biblioteca de Barcelona

—Hi ha el senyor Paludaries; qu'el faig passar?

—No dius que demà vindrà la modista acobrar el compte? Doncs avui reberé a tot-hom.

Per anar més depressa

Això passà ja fa molts anys, en un poble de l'alta muntanya de la província de Girona. Un matrimoni que anava de viatge fou sorprès per una partida de lladres que no contents amb robar-los tot lo que duïen, abusaren l'un després de l'altre de la pobre muller davant els ulls horroritzats del marit al que lligaren a un arbre. Quan als lladres ja els semblà que n'hi havia

prou, deslligaren a l'home i s'escaparen muntanyes avall deixant a la parella que els omplenà d'imprecacions.

—Canallas! Porcs! Indecents! — feia la dona.

—Sí — digué el marit, — porcs, però tú, per això, te bellugaves i "anaves fent!"

—Es clar que em bellugava! Ho feia perquè acabessin més depressa i no et fessin patir més!

SARROB

Grimejia Tcalra

Hem entrat en un concert del Paral·lel. Nois, quina cridoria! Allò semblava una subhasta. Se sentia soroll de tot. De casseroles, de panderes, de castanyoles, de palanganes, d'irrigadors. Semblava que caigués a terra tota una parada dels encants. Hem preguntat a un cambrer que passava.

—Res. Que aquesta xicota que hi ha a l'escenari, que és la "Bella Tallarina", és cupletista.

—Ah! Es a dir que canta?

—Sí, senyor, sí, canta, però no se sent.

—Ves quina necessitat! Com si fos precis cantar per ensenyar al públic la fe de baptisme!

—Es un "truco", sap? Tot aquest soroll és perquè el públic no s'en adongui. Les noies tenen tant mala veu i els cuplets tant mala lletra! Sembla que siguin fets per un metge!

—Tenen mala lletra? Doncs la protestan.

—Ca, no, senyor! perquè llavors vindrien els autors i ens la endossarien.

—Apa, "alante"!

o o o

Al Principal continuen els èxits de "Cri-Cri" i "Zig-Zag". En Ferran Bayés, el "Nandu" més "popular" de tots els "Nandus" ha organitzat una setmana popular a preus reduïts per a que les classes modestes puguin veure les donetes de Mil·lière. En "Nandu" Bayés és patriota i demòcrata i vol que tothom pugui veure les seves "girls". Si jo fos En Marinel·lo, el faria subvencionar per l'atracció de forasters.

o o o

Divendres s'estrenà a l'"Alcàzar" una revista que es titola "El Talismàn de Venus". Té deu quadres i l'apoteosi "la puteosis", que deia la "senyà Antonia", lliteraria cupletística i mamà de la Chelito. Entreté i fa passar l'estona perquè dona lloc a una desfilada de xicotes d'allò més caies. El senyor Thomas, el director artístic, la nit de l'estrena estava més satisfet que En Ribé amb el títol de gentil home. Un amic va demanar-li: "Però, Thomas, ¿que tomas para estar de tan buen humor?"

o o o

A "L'As" trevallà la Bella Dorita. Ensenya un cuixam que faria perdre el seny fins a n'En Ventura Gassol, el Viura de l'"Acció Catalana". Així que la veig em sento olivella. Desseguida parlaria del problema de les carns!

EL SECRETARI DEL NANDU

—Per Deu, Lluís, recorda't que soc casada i que certes llibertats, o estan be devant de la societat.

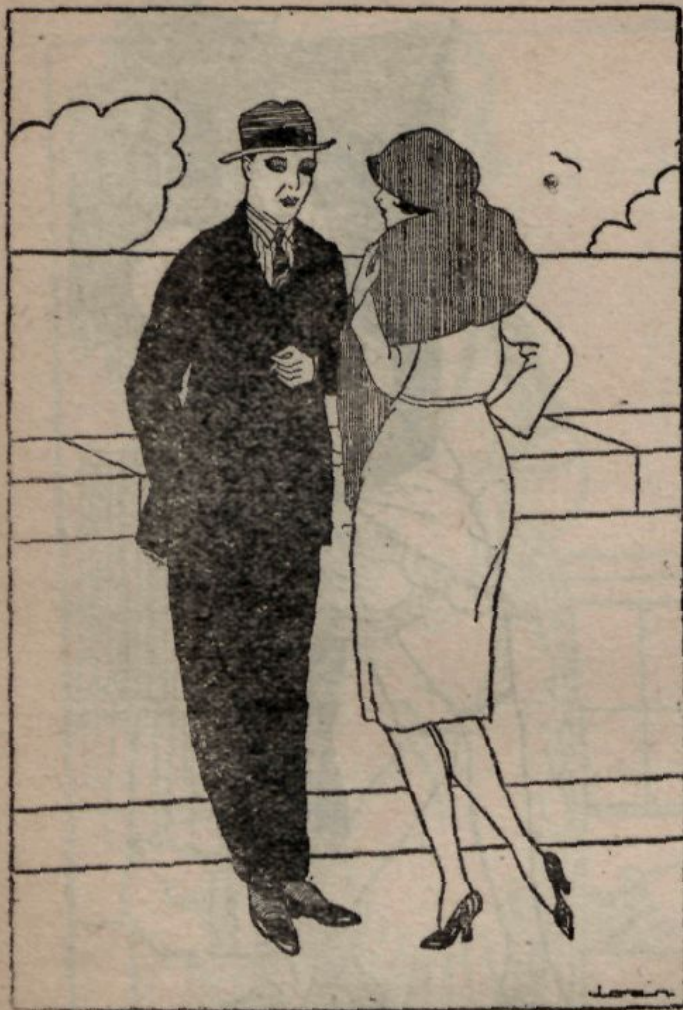
—Oh, no hi fa pas res; ho farem radera!

La força d'en Cisquet

En Cisquet és el mosso del magatzem de ca'n Fonoll, Coscoll i Gorgoll, S. en C., acreditat establiment de grans i llegums del carrer del Rech. Es fort i sapat com un mal esperit i es carrega cent quilos al coll amb el somriurer als llavis.

Quan li parlen de dones, el Cisquet no hi vol sapiguer res. Es tímid com una col·legiala. Els altres xicots de la casa, l'encarregat, fins el tenedor de llibres que a pesar d'ésser casat va de tant en tant de tro, prou han provat d'endur-se'l varis cops cap algun establiment amorós, però, cà! El Cisquet s'hi resisteix amb la fermesa d'un heroi.

I no és que el Cisquet no en tingui ganes, perquè ell, quan pot, prou pessiga, alguna raspa de les que passen, al matí, pel passeig del Born, però no s'atreveix a passar d'allí. Algun dia que s'ha engrescat massa al dolç contacte d'alguna xicota, es tanca al quarto de les mostres i al cap d'una estona surt amb unes ulleres i

—Però de debò, ja has acabat els quartos?
 Quina llàstima; tant que t'estimaba!

una mala cara com si acabés de descarregar sis vagons de mongetes.

L'altre dia, el xicot no va trobar-se bé. El senyor Fonoll, que l'aprecia molt, va enviar-lo al seu metge.

—I doncs, que vos passa? — preguntà el "galeno". — De que vos queixeu?

—Sí, miri, doctor — digué el Cisquet. — Perdo les forces!

—I ara! Un xicot tant fort com vos, que segons m'ha dit l'amo trevalleu tant i teniu tanta força?... Veiam, expliqueu-vos. Que teniu?

—Doncs, miri, senyor doctor, ja li diré francament. Abans, per a... desfogar-me, amb una mà en tenia prou, però desde fa algun temps que ja no puc ni amb totes dues! Vegi si això no és perdre les forces!

TIT HOLA

Conte premiat del número passat:

EL MASTEGADOR

Per la mamá

Una companyia farandulera d'aquelles que fan "bolos" anà a raurer a un poble, no gaire lluny de Tarragona. Els còmics foren rebuts amb la mar d'atencions com s'acostuma fer en aquests cassos.

Acabats els assaitjos, els comedians se'n anaren al cafè de la plaça del Mercat. Mentre s'estaven cremant la gola amb un cigaló d'aiguardent de la forta, el galàn jove esclatà en un esclat de rialles, assenyalant a un individu petit i deforme qui acababa d'entrar. Era un geperut, però un geperut d'aquells de dos rovells, amb gep a davant i gep a darrera.

—Toca ferro, noi — digué el barba.

—Ja tindrem mal dia, avui! — va exclamar el que sempre representava els papers de traïdor.

—No, no, que porta sort contradi el cambrer.

El barba tingué una pensada.

—Anem a fer-li una brometa que resultarà un sainet fora de programa.

I atançant-se al geperut:

—Escolteu, bon home, voldrieu fer-me un favor?

—Prou, digui.

—S'apropa el sant del meu pare i com que es... així... com vostè i voldria comprar-li un vestit, desitjaria que vostè em deixés pendre-li les mides del cos...

—Home, si no es més que això, disposi!

—Vina, noi, que apuntarem.

El barba agafà una cinta mètrica i començà la broma.

—69 de llarg, 18 de cintura i així successivament.

Un cop llestos i quant ja quasi no podia ningú aguantar-se el riurer, el geperut digué:

—Are jo voldria demanar-li un altre favor.

—Home, en justa correspondència... Mani!

—Res, miri, ja que m'ha pres la mida del cos pel seu papà, que em prengui la mida d'això altre per a la seva mamá!

Els còmics encara corren!

LLUSANET

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que s'ens enviïn i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NANDU. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs, i apretar l'apit!

La rendició de l'Adela

En Lluís Estesa conegué a la Adeleta Trulló en un Skating-ring on sovint coincidien en practicar l'esport rodant i restà tot seguit captivat pels encisos de sa bella coneguda, de qui promptament es feu amic.

El perfil valent d'aquella carona riallera tancada dins el marc sever d'una cabellera negríssima; la morbositat d'aquells braços molsuts i tendrament ondulants; el sensual encís d'aquelles pometes de carn tremolosa que es notaven ardides sota els plecs de la bruseteta que els cenyia; l'ondulet temptador que aquella vincladisa cintura formava amb el violent sortint de les cuixes plenes i fermes; la graciosa línia d'aquelles ben fetes pantorrilles tancades dintre unes transparentes mitjes de seda i finides per uns peuetes elegantment calçats, causaren en ell una tant forta impressió que es llençà impulsivament a sa conquesta, bé que aquesta semblés força difícil.

En efecte, si l'Adeleta no rebutjava de plà les seves galanteries, no arribava mai a admetre-les seriosament i menys a demostrar que feia seus el sentiments que mostrava envers ella en Lluís: es mantenia entre evassives quin efecte, era excitar més i més la passió i el desig de posseir-la.

La gentilesa de l'Adela tant com sa ingenuïtat eren un esperó més que donà a son aimador una tenacitat enorme que el feu esperar confiadament — tot treballant per la consecució de sos anhels — dies i dies. Fins que un jorn logrà veurer a sa estimada rendida, completament rendida a ell, en forma tant sobtada com no havia tant sols sospitat obtenir.

Aquella tarda, com altres vegades també havia fet, anà a trobar a la Adela al lloc on ella acostumava deixar el tramvia per anar al parc d'atraccions on hi havia la pista que frequentaven.

I, quina no seria sa sorpresa quan veié que l'Adeleta després de saludar-lo més afectuosament que mai, es repenjava coquetonament de son braç i, a penes començaven a caminar se posava, tota mimosa, a fer-li carícies i moxaines, com una gateta enjogassada?

—Per fi! — es digué En Lluís. — Vet-aquí la primera passa per a aconseguir-la! I que la passa donada era de gegant.

Quines apretades! Quines mirades més expressives! Quins moviments de boqueta més graciosos i ofrenadors de pe-

tons, quins replegaments de llavis i tombadetes de cap més picaresques!

L'emoció del triomf que s'aproximava fou tant gran per ell que no trobà paraules per correspondre a les tendreses de l'Adela. Anava ja a arriscar uns mots que ell temia imprudents quan la noia, sobtadament devingué seriosa i, molt complidament i amb un aire totalment diferent del d'absoluta intimitat amb que moments abans el tractava li digué:

—Gràcies, moltes gràcies: no sap vostè quan li agraeixo lo bé que ha sapigut seguir la comèdia. Ja em perdonarà la conducta inconvenient que he hagut d'emprar, perquè vostè mateix comprendrà que no tenia altre mitjà de treure-me'l del darrera! Per fi se n'ha quatl!!

—Com diu? — replicà En Lluís, amb un posat perfectament imbècil d'estranyesa. — Comèdia? Treure-se'l del darrera? Es a mi? Veïam, veïam: què vol dir amb tot això?

—Ah! Però... és que vostè no se n'havia adonat? — aclarí sa gentil interlocutora. — Es cert que vostè no s'havia fixat en aquell senyor gros i calb que ha anat al nostre darrera fins fa un moment? Era un impertinent que no em deixava a sol ni a ombra feia estona i és perquè ell s'escamés i deixés de seguir-me veient entre vostè i jo una intimitat que jamai existirà que he fet ço que he fet! Ho compren are? I doncs, que es creia vostè?

Prou que comprendgué el pobre noi! Fins caigué en basca i tot al compendrer! I fou tant gran sa desil·lusió al adonar-se del succeït que, quan retornà, es prometé no pretendre mai més cap xicoteta de sa casa Ara no fa conquestes de nenes bé. Sha comprat una ermilla de fantasia i unes sabates rosses i va tots els diumenges a la tarda a can Prim amb una raspa analfabeta de la "Bohemia".

MICK E. LETH

L'assaig

En el bonic i rialler poble de Llofriu, terra natal del nostre Nandu, l'any passat feren una festa major d'un extraordinari lluïment. Hi pujaren varies actrius i actors de Barcelona, tres cupletistes i un vagó ple de corridos. L'únic hostel del poble resultà insuficient per a tanta gent.

Cadascú s'enquibí com pogué qui a cal Nandu, qui a ca l'alcalde, qui a cal notari, però el violinista del quintet que havia de tocar al ball del Cassino va trovar-se sens hostatge.

L'amo de l'hostal era un bon home i se'n anà a trobar a n'En Quimet, viatjant de línia estreta i més barrilaire que En Junoy quan era jove.

—Escolti, senyor Quimet — li digué — M'agradria molt poguer complaure a n'aquest xicot. Es tímid i curt d'esperit i si no li dono habitació s'haurà de quedar a dormir al carrer. ¿Voldria vostè compartir la cambra amb ell?

—Sí, home, sí! — feu En Quimet. — I més tractant-se d'un element de la festa! No hi tinc inconvenient.

Arrivà la nit i un cop hagueren sopat el viatjant i el músic es retiraren cap a la seva cambra.

En Quimet estava molt cansat i volia llevar-se dematí per anar d'excursió pels voltants del poble, de manera que es despullà i es ficà al llit desseguida, però no pogué aclucar lull perquè el violinista desenfundà l'instrument i començà a rascar les cordes.

—I are! — digué En Quimet al veurer que no el deixaria dormir. — Que fa?

—Ja veurà — digué el músic. — Com que el ball de demà serà tant lluit, m'assaitjo per no fer un paper ridicol.

Passà una hora ben llarga. L'assaitj continuava i En Quimet no podia tancar les parpelles.

—I doncs: que pensa vetllar, avui?

—Dispensi, però és qüestió ja només d'uns moments.

Passà una altre hora i es repetí l'escena. Gairebé eren les dotze quant el violinista va decidir-se a ficar-se al llit.

El Quimet en rumià una de bona per a escarmentar-lo. El deixà despullar, ficar-se al llit i un cop ja dintre, l'embestí per la part inferior de l'esquena amb una cosa que al filarmònic se li acudí com una mà de morter.

—I are! Que fa? — demanà el violinista esverat i saltant del llit.

—Ja em dispensarà — digué el Quimet amb veu molt calmosa. — Es que com que demà em caso, m'assatjava, sap?

BORINOT ROS

El suplici de Tantal

En Pasqual estava preocupadíssim. Sols faltaven tres dies pel seu casament amb la Laieta i encara el metge no l'havia donat d'alta. Maleitsiga En Badoret! En Badoret en tenia la culpa de tot. En Badoret era el que l'havia entabanat amb aquella endimoniada idea d'anar a despedir-se de la vida de solter. Havien sopat, havien begut, havien fumat, i, és clar, la cosa havia finit per una visita a l'Amparo de quines conseqüències el pobre Pasqual rossegava una malura que ja li costava catorze duros de sàndal. I era dijous i diumenge es casava! Sortosament la Laieta era ignoscenta. Ignoscenta de noms i de fets. En Pasqual, doncs, es decidí a tirar mà d'un recurs suprem: la pluralitat de llengües, causa de la confusió de la torre de Babel i d'altres confusions molt més lamentables que s'han produït en la terra d'ençà que Mestre Adam i Dama Eva menjaren la primera poma.

Vingué doncs, l'esperada nit de nuvis i en Pasqual feu amplemunt i serenament us i abús de la llengua de Molière i del carrer d'En Ginjol, altrament dit "trucar per telèfon". La Laieta, ja ho trovà un xic estrany, però com que era ignoscenta s'hi conformà i així seguiren fins que per En Pasqual sonà l'hora solemnia de la curació complerta. El dia que el metge li digué que "ja podia anar fent", creié tornar-se boig d'alegria. No en tenia poques de ganes "d'anar fent!" Corrents com si tingués ales, el xicot arrivà a casa seva i agafà pel seu compte a la Laieta.

—Escolta, Laieta — li digué: — Oi que te estàs molt contenta de que ens haguem casat? Oi que m'estimes molt?

—Sí, molt, Pasqual... perquè ho dius?

—Perquè des d'avui encara em voldràs més

—I doncs?

—Des d'avui et faré l'amor de debó, com se deu fer. Lo que feiem fins ara no era més que una mena d'aproximació...

Aquí, la Laieta s'aixecà tota esverada i extengué la mà dreta, com volguent-lo allunyar d'ella

—Ah, no! Jo ja ho sé lo que vols! Prou que m'ho va advertir la mamà, abans de casar-me, que tots els homes, al poc temps de casats es cansaven de lo que havien fet la primera nit i volien altres coses...

I el pobre Pasqual hagué de continuar utilitzant el francès per a conversar íntimament amb l'ignoscenta Laieta.

SARROB

Secció Versàtil

Una cartera

(Parodia de "La copa del olvido")

¡Foca! cinc de la dolça
perquè he fet bones et vull convidar;
una cartera mal endressada
que duia un home, ¡pobre banau!
¡Foca! cinc de la dolça
que en un tramvia el vaig "calà",
duia sombrero i era de fora
i amb molt cuidado li vaig "birlà".
Un "guinda" al veurem va perseguir-me
però una "meuca" el va destorbar
i quant ja lliure d'ell vaig quedar-me
an aquí "al cau" em vareig ficar.
Com a penyora del molt aprecí
are a la "meuca" que em va salvar,
jo vull comprar-li una camisa
d'aquelles curtes que fan... somniar.
¡Foca! cinc de la dolça
perquè he fet bones et vull convidar,
vull oblidar a tots els "guindilles"
que tants mals ratos em fan passar.
¡Foca! cinc de la dolça
perquè he fet bones et vull convidar.

GI-GI

La padrina del Legionari

L'Agnès, la rossa i simptica Agnès del carrer de Tamarit, en els ratos que li deixa lliures el vell de Tarrassa, escriu cartes a un legionari.

Quant ell li contesta, l'Agnès ensenya les cartes a les seves amigues, tota cofoia. L'altre tarda, a la Granja Royal, ensenyava a la opulenta Dora unes vistes, dedicades, de la posició de Tizzi-Assa.

—Ja li has contestat? — li demanà aquesta.

—No, no se com fer-ho, perquè em diu: "Escriuiu-me sense falta"... i jo ja en tinc dugues...

SARROB

L elativitat de les matemàtiques

Amb això de la teoria de la relativitat de l'Einstein, les matemàtiques tornen a estar de moda. Els principis més fonamentals de les quatre regles es posen en dubte i ja hi ha qui diu que els logaritmes d'En Vázquez Queipo són una enganyifa més gran que les promeses que fan els candidats quan van a fer propaganda.

Un senyor que és ateneïsta i ven bitllets de loteria, lo qual vol dir que és un home de molts números, ens ha fet unes quantes demostracions matemàtiques que deixen a n'En Newton en colatxos — "mantillas" — en castellà. Veus els aquí, sens afegir punt ni coma:

Un i un fan dos: Segons aquesta regla, un home i un altre home fan dos homes, oi? I un bé negre amb potes roses! Un home i un altre home, tot lo més, fan porqueries: per fer dos homes es necessita un home i una dona que... "sembrin" en bon camp, que agafi la llevor, que no sigui de femelles la collita i que surtin dues tandes d'un, o dos d'una tanda. No és així?

I si prescindim del sexe i tenim en compte solament la quantitat, encara és més gran la inexactitut. Un i una, poden fer dos, tres, quatre, cinc, seixanta nou, siscent sis, siscent setanta cinc i no sé quants números més. Exemples: un

—De manera que'l seu marit trigarà a venir?

—Sí, senyor, sí, però si vosté vol, podem entendre'ns nosaltres dos.

home i una dona es casen: que la maquinaria funciona bé? Al cap de nou mesos ja fan tres; si tant a l'hora va, al cap de nou o deu mesos més, quatre, i així successivament. Que la parelleta es cansa d'augmentar la quantitat tant poc a poc i enseja altres combinacions? Fàcilment arribarà de cop a fer seixanta nou.

Suposem ara que la "una" dels "dos" és una venedora d'amor segons tarifa: en aquest cas és possible que al "un" hagi de posar-s'hi el 606. Si aquest 606 fos devingut a conseqüència d'un 69 el total aconseguit per la parelleta, serà siscent setanta cinc; i 677 si hi sumem als dos que el produïren.

Anem a altres demostracions:

Un fa un: I un altre bé negre!! Un tot sol, no en fa cap. Ja hem quedat abans que per fer-ne "algún" es necessitaven "un" i "una" que... anessin a l'hora.

Un, doncs, no en fa cap. Ei! Si no es tracta d'un apotecari que es dediqui a fer Salvarsan, perquè aleshores seria un que fa 606!

Voleu encara més inexactituds? Doncs fixeu-vos en allò de que "l'orde dels factors no altera el producte".

Si, eh? I un remat sencer de bens color de rosa amb potetes blau cel!!! Segons en quin "ordre" es coliquin els "factors" de que ja he tractat ("un" i "una"), el resultat de la "operació" pot ésser una bessonada o una visita a can Gallego.

I are, aneu-vos fiant encara de la exactitud de l'aritmètica!!!

JIMENERA

SILUETES DE MUSIC-HALL

El Matias, gran visir del Royal Concert.

MICK E. LETH

—I dius que és un traje de capritxo?

—Si, del capritxo que va tenir amb mi en Mollfalleda, en va resultar aquest vestit.

Nina